

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ing. Viery Horčicové a soudců Mgr. Kamila Tojnera a Mgr. Jana Kašpara ve věci žalobce: **SYNOT TIP, a.s.**, sídlem Uherské Hradiště, Jaktáře 1475, zast. JUDr. Jaroslavem Novákem, Ph.D., advokátem, sídlem Praha 2, Trojanova 12, proti žalovanému: **Ministerstvo financí**, sídlem Praha 1, Letenská 15, o žalobě proti rozhodnutí ministra financí ze dne 19.8.2011, č.j. 34/50202/2011-RK,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí ministra financí ze dne 19.8.2011, č.j. 34/50202/2011-RK, a rozhodnutí ministerstva financí ze dne 18.4.2011, č.j. 34/42625/2011, se zrušují a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 10.200,- Kč do 30 dnů od právní moci rozsudku k rukám zástupce žalobce, JUDr. Jaroslava Nováka, Ph.D., advokáta.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se domáhal zrušení napadeného rozhodnutí, jakož i zrušení rozhodnutí správního orgánu I. stupně, o zamítnutí žádosti žalobce ve věci doplnění povolení loterie nebo jiné podobné hry podle § 50 odst. 3 zákona č. 202/1990 Sb., o loteriích a jiných podobných hrách (dále jen „zákon o loteriích“) prostřednictvím CLS INTERAKTIVNÍ LOTERNÍ SYSTÉM v provozovně BOWLING CLUB na adrese Bořivojova 783/83, Praha 3.

Žalobce v žalobě namítá, že se žalovaný vypořádal s argumentem nedostatečné identifikace dotčeného objektu pouze vágně, když jen konstatoval, že dle jeho názoru je identifikován dostatečně. Žalobce dále namítal nejasnost způsobu měření vzdálenosti

dotčeného objektu od provozovny a absenci individuálního výkladu pojmu „sousedství“ pro tento případ. Dle názoru žalobce se žalovaný ve své argumentaci nedostatečně vyrovnal i s tímto argumentem, jelikož pouze odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. 9 Afs 79/2008 - 101 ze dne 23. 04. 2009 či rozsudek č.j. 9 Afs 17/2010 – 101 ze dne 27. 10. 2010. S tímto postupem žalobce nesouhlasí, neboť má za to, že v tomto případě je nutné tvrzení žalovaného podpořit provedeným měřením, ze kterého by jasně vyplynulo, že předmětná provozovna se skutečně nachází ve vzdálenosti do 100 m od dotčených budov, nebo že byl naplněn pojem „sousedství“.

Jediným nosným důvodem pro zamítnutí žádosti žalobce o doplnění povolení loterie nebo jiné podobné hry podle § 50 odst. 3 zákona o loteriích v předmětných provozovnách byla skutečnost, že se v okruhu do 100 m od provozovny nachází zákonem chráněné budovy. Tím pádem by dle názoru žalovaného došlo k porušení § 17 odst. 11 zákona o loteriích. Z odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně však nevyplývá, v jaké konkrétní vzdálenosti od uvedených budov se provozovna vlastně nachází. Rovněž nebylo žalovaným vysvětleno, jakým druhem měření hl. m. Praha dospělo k tomu, že se předmětná provozovna má nacházet v okruhu vzdálenosti do 100 m od uvedených budov. Hl. m. Praha ani žalovaný neupřesnili, proč považují za rozhodnou právě hranici vzdálenosti do 100 m. Vzdálenost od budovy je pravděpodobně vyznačena jen vzdušnou čarou, přičemž z vyjádření hl. m. Prahy nevyplývá, zda se za rozhodnou vzdálenost považuje vzdálenost mezi budovami, nebo pouze vzdálenost mezi pozemky, na kterých se budovy provozovny a dotčené chráněné budovy nachází. V každém případě se nejedná o pochozí a skutečnou vzdálenost, tedy vzdálenost, kterou při dodržování všech předpisů musí ujít chodec. Žalobce provedl vlastní měření vzdálenosti, přičemž za rozhodnou považuje vzdálenost, kterou musí ujít chodec při dodržování všech předpisů a po překonání všech překážek ležících na cestě. Výsledkem tohoto měření je vzdálenost 154 metrů mezi provozovnou a zdravotnickým zařízením SDI s.r.o. (Kubelkova 1250/16).

Rozhodnutí správních orgánů obou stupňů dle žalobce postrádají také popis místní situace. V případě, kdy absentuje obecně závazná vyhláška vydaná městem ve smyslu § 17 odst. 11 zákona o loteriích, je nutné vždy individuálně posoudit naplnění pojmu „sousedství“ při povolování provozu výherních hracích přístrojů. Nejvyšší správní soud ve svém rozhodnutí ze dne 23. 4. 2009, č.j. 9 Afs 79/2008-101 jasně uvádí, že *„Není-li vyhláška obcí přijata, je nutno vycházet z § 17 odst. 11 věty první zákona č. 202/1990 Sb., o loteriích a jiných podobných hrách, a vždy důsledně zvažovat naplnění pojmu „sousedství“, a to na pozadí smyslu a účelu citovaného ustanovení, jakož i konkrétních okolností každého případu, včetně vzájemné vzdálenosti posuzovaných budov; úvaha ohledně naplnění pojmu „sousedství“ je přitom limitována maximální možnou vzdáleností 100 metrů.“* Na toto rozhodnutí ostatně odkazuje ministr financí.

Rozhodnutí správních orgánů obou stupňů jsou tedy dle žalobce nepřezkoumatelná, neboť nebyla provedena zjištění ve věci samé a nebyly uvedeny úvahy, které dovedly správní orgán k dotčeným rozhodnutím. Podle rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 19.2.2008 č.j. 7 Afs 212/2006 - 74 musí být obsah odůvodnění takový, aby uvedený účel, tedy zajištění přezkoumatelnosti rozhodnutí, byl zajištěn. Tak tomu je, jsou-li z odůvodnění patrné důvody rozhodnutí v kontextu všeho podstatného, co předcházelo jeho vydání a mělo vliv na jeho obsah. To se však v daném případě nestalo, a žalobci tak byla upřena možnost zjistit, na základě jakých úvah správní orgán k napadenému rozhodnutí dospěl.

Žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl. Ve vyjádření k žalobě argumentoval shodně jako v odůvodnění napadeného rozhodnutí. K argumentaci žalobce, že rozhodná je vzdálenost, kterou musí ujít chodec při dodržování všech předpisů a po překonání všech překážek ležících na cestě, žalovaný ve vyjádření poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. 9 Afs 17/2010-101, v němž se mimo jiné uvádí: „Rovněž otázka, zda se jedná o vzdálenost 100 m jako dostupnou, či o přímou vzdálenost předmětných objektů měřenou tzv. vzdušnou čarou, je zákonem řešena. Zákon hovoří o „okruhu vzdálenosti“ nikoliv o „dostupné vzdálenosti“, a lze tedy dovodit, že se při vyměření stometrového okruhu vzdálenosti vychází z přímé vzdálenosti dotčených objektů měřené, tzv. vzdušnou čarou. Ústavní soud usnesením ze dne 22. 4. 2010, sp. zn. II. ÚS 1011/10 potvrdil výše uvedené závěry, podle kterých dostupná vzdálenost není a ani nemůže být rozhodnou, ale spíše podpůrnou skutečností dokreslující poměry v posuzovaném místě. Dostupná vzdálenost představuje s ohledem na zvláštní místní specifika určitý materiální korektiv, pokud by onen stometrový okruh vzdálenosti měřený vzdušnou čarou byl příliš přísný.

V replice k vyjádření žalovaného žalobce uvedl, že usnesení Ústavního soudu ze dne 22. 4. 2010, sp. zn. II. ÚS 1011/10 mluví spíše v jeho prospěch, když uvádí, že *„dostupná vzdálenost není a ani nemůže být rozhodnou, ale spíše podpůrnou skutečností dokreslující konkrétní poměry v posuzovaném místě, které však v daném případě žádná zvláštní specifika bránící naplnění pojmu sousedství nevykazují.“* Za situace, kdy je pochozí vzdálenost mezi objekty je 154 metrů, se jedná o podpůrnou skutečnost dokreslující skutečné poměry v místě. Žalobce má za to, že provozovna se nachází v dostatečné vzdálenosti od budov chráněných zákonem a nemůže proto reálně ovlivnit jejich provoz ani návštěvníky.

Ze správního spisu plynou tyto rozhodné skutečnosti :

Ministerstvo financí rozhodnutím ze dne 18.4.2011, č.j. 34/42625/2011, (dále jen „rozhodnutí správního orgánu I. stupně“) zamítlo žádost žalobce o povolení k provozování loterie nebo jiné podobné hry podle § 50 odst. 3 zákona o loteriích prostřednictvím CLS INTERAKTIVNÍ LOTERNÍ SYSTÉM v provozovně BOWLING CLUB na adrese Bořivojova 783/83, Praha 3. Žalovaný v odůvodnění rozhodnutí uvedl, že podle § 50 odst. 3 zákona o loteriích Ministerstvo financí může povolit loterie a jiné podobné hry. Použije přitom přiměřeně ustanovení části první až čtvrté zákona. V § 17 odst. 11 části druhé zákona o loteriích jsou taxativně stanoveny objekty, v nichž a v jejichž sousedství nesmí být povoleny výherní hrací přístroje (dále jen „VHP“). Ministerstvo financí ustanovení § 17 odst. 11 zákona o loteriích, včetně vyhlášek obcí vydaných podle tohoto ustanovení, aplikuje přiměřeně také na loterie a jiné podobné hry povolované podle § 50 odst. 3 téhož zákona. Pokud jde o vyhlášky obcí vydávané na základě zmocnění v § 50 odst. 4 zákona o loteriích, přihlíží k nim Ministerstvo financí přiměřeně, a to za využití § 4 odst. 2 zákona o loteriích (veřejný pořádek). Orgán rozhodující o rozkladu dále v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl, že hl. m. Praha vydalo obecně závaznou vyhlášku podle § 50 odst. 4, kterou stanovilo místa, na něž se vztahuje zákaz provozování VHP. Výše uvedená adresa, kam je žádáno o povolení, je obecně závaznou vyhláškou dotčena. Ministerstvo financí se proto v souladu s § 4 odst. 2 zákona o loteriích (veřejný pořádek) a § 50 odst. 3 správního řádu obrátilo na hl. m. Prahu se žádostí o vyjádření, zda provozováním loterie a jiné podobné hry podle § 50 odst. 3 zákona o loteriích na výše uvedené adrese nedojde k porušení veřejného pořádku, popř. k porušení zákazu uvedeného v § 17 odst. 11 zákona o loteriích. Podle vyjádření hl. m. Prahy se v okruhu do 100 m od provozovny nachází zdravotnické zařízení SDI s.r.o. (Kubelkova 1250/16), tj. budova chráněná ustanovením § 17 odst. 11 zákona o loteriích. Po posouzení všech podkladů

k vydání rozhodnutí Ministerstvo financí z důvodu kolize s větou první § 17 odst. 11 zákona o loteriích žalobcovu žádost zamítlo.

Rozhodnutím ze dne 19.8.2011, č.j. 34/50202/2011-RK, ministr financí (dále jen „napadené rozhodnutí“) zamítl rozklad žalobce proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně a toto rozhodnutí potvrdil. Orgán rozhodující o rozkladu následně v odůvodnění napadeného rozhodnutí shrnul důvody uváděné žalobcem v rozkladu. Žalobce namítl, že 1) Ministerstvo financí se dovolává vyjádření hl. m. Prahy k jeho dotazu, zda provozováním loterie a jiné podobné hry podle § 50 odst. 3 zákona o loteriích nedojde k porušení § 4 odst. 2 zákona o loteriích. Vzhledem k tomu, že v tomto ustanovení je řešena problematika podmínek, za nichž má být povolení provozu vydáno, není žalobci zřejmé, čeho přesně se Ministerstvo financí v tomto ustanovení dovolává. Žalobce se pouze domnívá, že jde o podmínku nenarušení veřejného pořádku. Narušení veřejného pořádku však nelze předjímat, a to ani ve vztahu k umístění konkrétního herního zařízení a už vůbec ne ve vztahu k provozovateli samotnému. 2) Z odůvodnění rozhodnutí není patrné, v jaké konkrétní vzdálenosti od chráněných budov se „herní středisko“ vlastně nachází. Nejsou konkretizovány instituce chráněné loterním zákonem co do jejich označení, zejména však co do jejich umístění. Není vysvětleno, jakým druhem měření hl. m. Praha k uvedenému závěru, tedy ke skutečnosti, že se předmětná provozovna nachází v okruhu do 100 m od chráněných budov, dospěla. Rovněž není vysvětleno, proč obce a Ministerstvo financí považují za rozhodnou právě hranici vzdálenosti do 100 m. Rozhodnutí je v tomto směru nepřezkoumatelné. 3) Zmocnění k vydání obecně závazné vyhlášky obce k regulaci se týká výlučně jen VHP a tato pravomoc nemůže být rozšiřována, což ostatně Ministerstvo financí v některých svých rozhodnutích potvrdilo. Přesto, jak vyplývá z odůvodnění, se Ministerstvo financí v rámci tohoto případu regulační vyhláškou hl. m. Prahy zabývá. 4) V předmětném řízení nebylo prokázáno, že by se provozovna nacházela v sousedství budov, ve kterých je provoz VHP zakázán. Za konečnou hranici sousedství nelze bez dalšího akceptovat vzdálenost 100 m. Takovým výkladem by věta druhá ustanovení §17 odst. 11 zákona o loteriích postrádala smysl. Věta druhá logicky umožňuje, aby si obec dle svého uvážení a rozhodnutí hranici zákazu provozu výherních hracích přístrojů rozšířila až do vzdálenosti 100 m. 5) Žalobce uvádí, že se nejedná o provozovnu novou, nýbrž o místo, kde jsou loterie a jiné podobné hry již delší čas realizovány a v okolí se nacházejí jiné provozovny.

S výše uvedenými námitkami se orgán rozhodující o rozkladu vypořádal v napadeném rozhodnutí následovně: ad 1) Ministerstvo financí v odůvodnění rozhodnutí výslovně uvedlo, že žádalo hl. m. Prahu a město Choceň a o vyjádření k povolení loterie a jiné podobné hry s ohledem na možnost narušení veřejného pořádku (§ 4 odst. 2 zákona o loteriích). Zjišťuje-li Ministerstvo financí ve správním řízení otázku možného narušení veřejného pořádku, plní tím pouze svoji zákonnou povinnost. Úvahy o možnosti či nemožnosti dopředu předjímat narušení veřejného pořádku jsou z pohledu dodržování této zákonné povinnosti irelevantní. Ad 2) V odůvodnění rozhodnutí jsou chráněné objekty dostatečně identifikovány, a to i adresou. Podle vyjádření hl. m. Prahy vzdálenost nepřesahuje okruh 100 m, což je v případě, kdy obec nevydala vyhlášku podle §17 odst. 11 zákona o loteriích, referenční hranice pro úvahy správního orgánu o naplnění pojmu sousedství s chráněným objektem. Ad 3) Ministerstvo financí nikdy nezamítlo žádnou žádost žalobce, tedy ani tuto, na základě prosté argumentace existencí regulační vyhlášky obce. Důvodem pro zamítnutí žádosti o povolení provozovat loterii a jinou podobnou hru podle § 50 odst. 3 zákona o loteriích bylo i v tomto případě vyjádření města (obce), a to na základě žádosti podané Ministerstvem financí v souladu s § 50 odst. 3 správního řádu a § 4 odst. 2 zákona o loteriích. Ad 4) Tvrzení žalobce, že nebylo prokázáno sousedství výše uvedené provozovny s chráněnými objekty, neodpovídá

skutečnosti. V této souvislosti orgán rozhodující o rozkladu odkázal žalobce na definici sousedství, jak se podává např. v rozsudku Nejvyššího správního soudu č.j. 9 Afs 79/2008 – 101 ze dne 23.4.2009 či v rozsudku č.j. 9 Afs 17/2010 - 101 ze dne 27.10.2010. Z obou rozsudků je nutno dovodit, že pokud obec využila zmocnění v § 17 odst. 11 zákona o loteriích a vyhláškou stanovila okruh vzdálenosti do 100 m od chráněných objektů, je třeba z tohoto okruhu bez dalšího vycházet. Nevyužila-li obec tuto možnost, je třeba vždy důsledně zvážit, zda byl v tom kterém případě naplněn pojem sousedství, úvaha správního orgánu je však v tomto případě limitována vzdáleností 100 m. Tato vzdálenost nebyla v případě inkriminované provozovny překročena. Ad 5) Argument žalobce, že se nejedná o provozovnu novou, kam by loterie a jiná podobná hra měla být povolena poprvé, je de facto argument dovolávající se principu „ve stejných případech stejně a v odlišných odlišně“. Orgán rozhodující o rozkladu zastává názor, že je tento princip třeba vnímat nikoliv staticky, nýbrž v čase, pokud je tento postup neutrální vůči různým adresátům, pak musí být v souladu s tímto principem i skutečnost, že se v odlišných obdobích o stejných otázkách rozhoduje různě.

V posuzované věci vyšel soud z následně uvedené právní úpravy:

Podle § 50 odst. 3 zákona o loteriích, ve znění účinném k datu vydání napadeného rozhodnutí, Ministerstvo může povolovat i loterie a jiné podobné hry, které nejsou v zákoně v části první až čtvrté upraveny, s tím, že v povolení budou všechny podmínky provozování podrobně stanoveny. Použije přitom přiměřeně ustanovení části první až čtvrté zákona.

Podle § 17 odst. 11 zákona o loteriích provozování výherních hracích přístrojů nesmí být povoleno ve školách, školských zařízeních, v zařízeních sociální a zdravotní péče, v budovách státních orgánů a církví, jakož i v sousedství uvedených budov. Okruh vzdálenosti do 100 m od těchto budov může stanovit obec vyhláškou.

Soud o věci uvážil takto:

Nelze přisvědčit tvrzení žaloby, že se ministr financí se v napadeném rozhodnutí vypořádal s argumentem žalobce ohledně nedostatečné identifikace dotčených objektů pouze vágně. Ministr financí v tomto směru uvedl, že v odůvodnění rozhodnutí (správního orgánu I. stupně) jsou chráněné objekty dostatečně identifikovány, a to i adresou. Toto konstatování odpovídá skutečnosti. Soud považuje identifikaci budovy zdravotnického zařízení prostřednictvím adresy za plně postačující ke ztotožnění místa, kde se tento objekt nalézá.

Argumentace žalobce, že narušení veřejného pořádku ve smyslu § 4 odst. 2 zákona o loteriích nelze předjímat, ani se ho dovolávat za situace, kdy na stejné adrese provozovny již bylo provozování loterií a jiných podobných her v minulosti povoleno a tyto jsou zde již delší dobu realizovány, je pro posouzení zákonnosti napadeného rozhodnutí irelevantní, neboť se netýká nosných důvodů tohoto rozhodnutí. Žalobcova žádost totiž nebyla zamítnuta podle § 4 odst. 2 zákona o loteriích z důvodu narušování veřejného pořádku, ale z důvodu porušení § 17 odst. 11 zákona o loteriích.

Soud však musel přisvědčit žalobci v tom, že napadená rozhodnutí správního orgánu I. i II. stupně jsou nepřezkoumatelná, protože správní orgány se v rozhodnutích řádně nezabývaly tím, zda byl vzhledem ke konkrétním okolnostem daného případu naplněn pojem sousedství. Z tohoto pohledu se jako naprosto nedostačující jeví pouhý odkaz na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 4. 2009, č.j. 9 Afs 79/2008-101. Žalovaný netvrdí, že by hlavní město Praha vydalo obecně závaznou vyhlášku, kterou by jednoznačně vymezilo okruh

vzdálenosti od objektů, v jejichž sousedství je provozování výherních hracích přístrojů zakázáno. Pokud by se tak stalo, bylo by ve smyslu zmíněného rozsudku Nejvyššího správního soudu č.j. 9 Afs 79/2008 -101 ze dne 23.4.2009 nutno z vyhláškou stanoveného okruhu vzdálenosti bez dalšího vycházet a respektovat ho, *aniž by bylo nutno dále zkoumat naplnění pojmu sousedství v případě jednotlivých posuzovaných objektů*. Skutečností však je, že v rozhodné době účinná obecně závazná vyhláška č. 19/2007 Sb. hl. m. Prahy takovou vzdálenost nestanoví. V takovém případě je podle téhož rozsudku Nejvyššího správního soudu *„třeba vždy důsledně vážit, zda byl v tom kterém případě pojem sousedství naplněn či nikoli.....; úvaha správního orgánu ohledně naplnění pojmu sousedství je však v tomto případě limitována maximální možnou vzdáleností 100 m.“* Není tedy pravdou, že sousedstvím je v takovém případě nutno rozumět všechny budovy ve vzdálenosti do 100 metrů od chráněných budov, jak tvrdí žalovaný. Ostatně i Nejvyšší správní soud onu stometrovou hranici výslovně označuje za „maximální možnou“, nikoliv za přesně danou. To je zřejmé hned z další věty odůvodnění zmiňovaného rozsudku, v níž se uvádí, že *„...v případě absence obecně závazné vyhlášky ne všechna místa do vzdálenosti 100 m od uvedených budov budou nutně představovat naplnění pojmu sousedství tak, jak to vyplývá z opakovaně připomínaného rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 12. 1. 2000, sp. zn. 22 Ca 123/99; takto koncipovaný závěr by byl příliš přímočarý, zjednodušující a ve svých důsledcích by mohl být i neopodstatněně restriktivní (např. pokud by od sebe byly budova školy a provozovny vzdáleny vzdušnou čarou méně než 100 m a současně by byly odděleny řekou, jež by mezi nimi činila přirozenou překážku). Ona stometrová vzdálenost tedy v tomto směru představuje toliko referenční rámec úvah správního orgánu, při nichž je třeba vycházet ze shora naznačeného smyslu a účelu ustanovení § 17 odst. 11 zákona o loteriích a zvažovat konkrétní okolnosti každého případu, včetně vzájemné vzdálenosti posuzovaných objektů; stanovení stometrového okruhu je proto důležité, nikoli však jediné východisko při povolování provozování výherních hracích přístrojů.“*

Napadená rozhodnutí žádné posouzení konkrétních okolností daného případu, od kterého by se odvíjely další úvahy správního orgánu ohledně naplnění pojmu sousedství, neobsahují (za takovou okolnost žalobce označuje značnou pochozí vzdálenost mezi provozovnou a chráněnými objekty), a jsou v tomto směru nepřezkoumatelná pro nedostatek důvodů. Dalším důvodem nepřezkoumatelnosti rozhodnutí ministra financí je i nedostatečné vypořádání námítky uplatněné žalobcem v rozkladu, kdy z rozhodnutí není zřejmé, v jaké konkrétní vzdálenosti od chráněných budov se provozovna nachází, jakým způsobem bylo měření vzdálenosti provedeno. Za řádné vypořádání této námítky ze strany ministra financí nelze považovat prosté konstatování, že „podle vyjádření hl. m. Prahy vzdálenost objektů nepřesahuje okruh 100 metrů.“ Jestliže žalobce v rozkladu údaj o vzdálenosti objektů zpochybnil, nemohl správní orgán v dalším řízení vycházet pouze ze zmíněného rámcového údaje uvedeného ve vyjádření hl. m. Prahy, ale bylo jeho povinností zjistit *konkrétní vzdálenost* objektů dostatečně přesným a objektivním způsobem a zároveň umožnit žalobci, aby se k takto stanovené vzdálenosti i ke způsobu měření mohl vyjádřit. Nic takového však žalovaný neučinil.

Soud vzhledem k výše vytčeným vadám napadená rozhodnutí podle § 76 odst. 1 písm. a) a § 78 odst. 3 s.ř.s. zrušil pro nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí, zejména úvahy o naplnění pojmu sousedství ve smyslu rozsudku Nejvyššího správního soudu č.j. 9 Afs 79/2008 -101 s ohledem na poměry dotčené lokality, ve které má být umístěna požadovaná hra podle zákona o loteriích. V souladu s § 78 odst. 4 s.ř.s. soud současně vyslovil, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení.

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce byl ve věci úspěšný, proto mu náleží náhrada účelně vynaložených nákladů řízení. Náklady, které žalobci v řízení vznikly, spočívají v zaplaceném soudním poplatku ve výši 3.000,- Kč a v nákladech souvisejících s právním zastoupením žalobce advokátem. Tyto jsou tvořeny jednak odměnou za právní zastoupení žalobce advokátem, a to za dva úkony právní služby (převzetí zastoupení a podání žaloby, replika ze dne 10.2.2012) po 2.100,- Kč dle § 7, § 9 odst. 3 písm. f) vyhlášky č. 177/1996 Sb. ve znění účinném do 31.12.2012. Náklady právního zastoupení žalobce jsou dále tvořeny třemi paušálními částkami ve výši 300,- Kč (§ 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 12.12.2014

JUDr. Ing. Viera Horčicová, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení: Jana Válková